

del compost; i en s-ORIS-TIKO>*Sorreits*, altre riu, et veurem en posició inicial del mot, a l'art. *Orís* (supra). Així com en *Soveix* enfront d'*Oveix* (com exposaré en l'article Ovarra).

Un altre enllaç basc en que s'ha pensat amb menys fonaments: amb el basc *urço* 'colom', d'on prové un derivat en z, diminutiu (segons Lafon *Congr. Onom.* 1955, 128) el nom del poble de *Usoz* a Navarra. Molt menys clar en la base semàntica i comparativa; si bé al capdavant potser un enllaç, no és incompatible amb l'altre, perquè els coloms i tudons s'abeuren a cada moment en les aigües muntanyenques.

Descarto en canvi altres paronímies. Res a veure amb *Osor*, com mostra aquest article. El nostre, per la -RS- s'aparta radicalment el NP aquità OXSON (CIL XIII, 369), trobat a la vall de Louron (HPyr.) paral·lela a la de Luixon, i amb una variant OSSON (CIL XIII, 101) Mitxelena identifica (*Textos Arc. Vascong. i Fon. Hist. Vca.* 306) suggestivament amb el nom basc del 'llop' (*otso* d'on ve el cogn. *Otxoa*, dim. hipocòrístic). El que es pot sospitar és que vingui d'aquesta sèrie de NLL occitans (*Usson* i altres que apleguem a l'art. *Uixó*, que també sospito provinent d'aquí). En fi, hi hagué una *mansio ursionis* en el Ross., però fóra massa arriscat judicar si va amb aquests o amb Ossó, no tenint-ne altres dades que un doc. de 878 («in pago Rossilionensi» *Cat. Car.* II, 34, 21, 38, 18).

No hi ha relació amb *Oso*, poble vora Fraga i el Cinca, ja arag., amb el qual *AlcM* voldria relacionar el nom d'Ossó; però en els veïns pobles de llengua catalana es pronuncia *ózo* amb -s- sonora; ¹deu venir d'un ètimon amb -s- simple.

¹ Descartem com a resultat de confusions, com l'anotada supra per Casac. unes cites vacil·lants que posa CCandi en *GGC*, Lda.: *ossoro* *Osor* p. 420 i a la fe d'err.; «pbr. de *Las*, doc. I de *Losor* docs. II i III en les llistes de parròquies del S.XII. p.p. Pladevall, n.º 163.—² No hi ha base acceptable en llatí (existeixen NPP *Urius*, *Urisius* però no un **Urso* i no hi ha analogies per a tal formació.

Otanell, Otonell, V. Otos

OTOS

Poble valencià, de la Vall d'Albaida, 8 k. a l'Est d'aquesta ciutat, en el vessant Nord del Benicadell.

PRON.: *òtos* a Albaida, J.G.M. 1935; igual en les enqs. de 1962 en els pobles veïns i a la del poble mateix (XXXII 140-142); p. ex. a Beniatjar m'ensenyaven «el *Kamí d'òto*» (XXXII, 146.8), i designaven el fonsal que separa els dos termes com «barranc d'òtos» o «de *òtos*» (146.8). Diu Cavanilles (II, 154) que *Otos* i Beniatjar estan «a les raïces de Benicadell formandó

triangulo con la Pobla del Duc; 116 vecinos, muchas viñas, 1600 libras de seda, frutas, hortalizas; riachuelo que baja de Benicadell hacia Albayda ---».

MENC. ANT. 1248: alqueria de *Carbonera* [antic castell de la serra de Benicadell] de la qual, segons el *Rept. (Bof., 344)* Jaume I dona terres. 1263: «donació a Arnau de Antist, de la Casa real, de tres yugadas en la alqueria *Otò*, en term. de *Corbera* [sens dubte err. per *Carbonera* -Mtz.Fdo. *Doc.Val.ACA* I, 503]. Era poble morisc, que figura en els censos de 1527 amb 14 cases, el 1563 amb 34, i el 1572 amb 32 (Lapeyre, 28), el 1609 consta escrit *Otos* amb 85 Moriscos, pertanyent al marquès d'Albaida (Reglà-B., 11); 32 moriscos en l'avaluació governativa de c.l. a. 1600 (*El Arch.* IV, 380), havia pertangut a la parr. de Bèlgida, d'on la separaren el 1574, en què el «Beato», trobant-li 30 cases de moriscos i alguna de cristians ordenà fer-hi nova església: SSiv., 327; i havent quedat despoblat per l'expulsió s'atorgà escr. de poblament el 1611.

Ara bé, no molt lluny d'*Otos* devia estar un lloc *Beniotos*, que el cens de 1609 (segons Reglà, p.117) enumera després de *Benirredran* i seguit de «Leço» *Almoynes* i *Beniarjó*, com pertanyent als jurats d'Ontinyent i a la Seu de València. *Otos* no és molt lluny de l'Horta de Gàndia —una vintena de k.— a la qual es troben aquests pobles. Seria potser un lloc poblat per fills (àr. *beni*) d'*Otos*. Més dubtós (si bé no inconcebible) que amb aquest nom vagin designar ocasionalment *Beniatjar*, que és prop d'*Otos* però un poc més cap a Gandia.

Lingüísticament relacionats altres noms valencians: *Ots* és cogn. val. conegut, que *AlcM* troba a Albaida i a Vilamarxant, i jo trobo un «Corral d'*òts*» en el te. d'Alcanalí, prop de Parcent. Altres dos em semblen derivats del mateix radical, segons el tipus del «superlatiu islàmic»: *Oteile* nom d'unes terres que Jaume I donà l'any 1238, en el te. de València (*Rept.* 184) <*ote-íl-Läh*.

Otanell que és un despoblat de Navarrés, segons SSiv. (627) amb vars. *Otonel* i *Otenel*, fou desmembrat com rectoria de moriscos a. 1535, i el «Beato», trobant-li 30 cases de moriscos, manà el 1574 que hi fessin església en lloc de la mesquita. Lapeyre el dona (p.40) com despoblat de Cortes amb 33 moriscos l'a. 1563, 29 1552, 34 el 1572, i ell i Reglà troben *Otonell* 46 moriscos l'any 1609; *Otonell* 9 mor. c.l'a. 1600, en l'aval. governativa (*El Arch.* IV, 363). Com que aquella formació amb el superlatiu no explicaria la -n- potser aquí hem de suposar-hi un dual àrab; *otan él-Läh*, entenent 'els dos magnífics *Otos*'.

ETIM. Res se n'ha escrit. No hi ha etim àrabica possible i la -o per si sola ja prova que és un nom d'herència mossàrab. Però mancant tot possible enllaç llatí o romànic és clar que és pre-romà. Tenim excel·lents paral·lels en la nostra toponímia, que in-